

בש"פ 5930/18 - אמיר שאהין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 5930/18

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקש:

אמיר שאהין

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון

החלטה

1. החלטתי זו ניתנת בעקבות החלטתה של השופטת א' טפסה-גרדי מבית משפט השלום לתעבורה עכו, אשר ניתנה בגדרו של תת"ע 7324-08-18 ביום 26.7.2020.
2. כפישקבעתי בהחלטתי בבש"פ 6395/18 ויין. מדינת ישראל (12.9.2018) ובשורה ארוכה של החלטות שבאו בעקבותיה, ככלל, במשפטית תעבורה אין מקום להעברת דיונים אשר מצריכים את עדותו של שוטרת תעבורה. בכפוף לנסיבות חריגות של ממש, העברה כאמור תתאפשר לבקשת הנאשם רק כשהלה מצהיר כי בכוונתו להודות בעובדותיו של כתב האישום שהוגש נגדו ועל ידי כך לייתר את הצורך בהוכחות. כלל זה (להלן: כלל ויין) גובש על ידי בהתבסס על פסיקתו הקודמת של בית משפט זה, ומטרתו העיקרית היא למנוע פגיעה ביעילות עבודתם של שוטרי תעבורה ושל בתי המשפט לתעבורה.
3. המבקש דכאן הוא הנאשם בתיק תעבורה 7324-08-18 הנ"ל, אשר מכיל כתב אישום שהוגש תחילה לבית משפט השלום לתעבורה באר שבע. לפני כשנתיים, הניח המבקש על שולחני בקשה להעברת מקום דיון בתיק זה לבית משפט השלום לתעבורה עכו, הקרוב למקום מגוריו, כאשר הוא מציין כי הינו מודה במיוחד לו בכתב האישום. בקשתו נתקבלה בהתאם לכלל ויין, והדיון בתיק הועבר לבית משפט השלום לתעבורה עכו.
4. מהחלטת השופטת א' טפסה-גרדי עולה כי המבקש שינה כעת את טעמו ובדעתו לנהל הוכחות במקום להודות. למבקש, כמו לכל נאשם, נתונה הזכות לעמוד על חפותו ולנהל משפט, ואולם הזכות לבחירת בית המשפט שבו

הוא יישפט איננה נתונה בידו. מקום השיפוט נקבע בחוק (ראו סעיף 6(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), והעברת הדיון, לה זכה המבקש מכוחו של כלל ויין, היא בגדר חריג לכלל (ראו בש"פ 11637/04 מדינת ישראל נ' זוזיאשווילי, פ"דנט (4) 229 (2005); בש"פ 3064/07 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.4.2007); בש"פ 1379/15 יהודאי נ' עיריית ירושלים (23.3.2015)). המבקש נהנה מחריג זה בזכות הצהרתו בדבר כוונתו להודות בכתב האישום, שאותה, כאמור, הוא אינו מתכוון לקיים.

5. כפי שפסקתי בבש"פ 994/19 סולמאן נ' מדינת ישראל (16.8.2020), בהתבסס על שיקולים ואסמכתאות שפורטו באותה החלטה, סבורני כי יש להשאיר את הדיון בבית המשפט שאליו הוא הועבר.

6. לצד זאת, בית המשפט אשר דן בעניינו של הנאשם יהא חייב, בנסיבות כגון אלה, לשקול ולהחליט האם יהא זה נכון לחייב את הנאשם, בשל התקלה שגרם, בהוצאות המדינה בהתאם לאמור בתקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, אשר קובעת כדלקמן: "... נדחה המועדה המשפטית במעשה האומדן של בעל הדין, רשאית המשפטאם ארה הצדקה הלכך, להטיל על בעל הדין שבעטיו נגרמה ההדחיה, הוצאות בפועל לטובת הצד שכנגד". לחלופין, במקרה של הרשעה, ישקול בית המשפט ויחליט האם מן הדין לחייב את הנאשם בהוצאות מכוח האמור בסעיף 79 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

7. הסמכות להטיל הוצאות כאמור ולקבוע את שיעורן נתונה בידה של הערכאה הדיונית, וזו תחליט בעניין כחוכמתה לאחר שקילתו.

8. הדיון בתת"ע 7324-08-18 יתקיים אפוא בבית משפט השלום לתעבורה עכו, כפי שנקבע בהחלטתי מיום 14.08.2018.

ניתנה היום, כ"ז באב התש"פ (17.8.2020).

ש ו פ ט